

Moji milí přátelé, co chodíte do Semaforu. Postihla mě radostná událost, bez které bych se však ochotně obešel: oslava mých devadesátých narozenin. Myslím, že můj vztah k oslavám je obecně znám, protože ho vyhlašuju každou chvíli. Moji přátelé mají totiž obvykle k těmto věcem vztah, který se liší od mého, neb jsem v tomto směru podivín.

1. října bych rád místo oslavy realizoval koncert, který bych si sám daroval k narozeninám. A jelikož na něj přijde řada přátel, bude ta jejich účast pro mě nejlepším dárkem, kterým mě můžou potěšit. Dalším dárkem, který bych rád od nich přijal, by bylo, kdyby mi nic nepřinesli.

Vím, že v řadách mých bližních panuje názor, že přijít někomu gratulovat s prázdnýma rukama je společenský faux pas, jenomže já na to nahlížím jinak: prázdnýma rukama se dobře dá tleskat. A pokud se po mých písničkách místo dnes populárního vrhání vajec ozve potlesk, bude to váš dárek, který přijmu nejen ochotně, ale i rád.

Rovněž květiny i alkohol bych rád oželel. Pokud se přesto někdo rozhodne nevyhovět mému přání, ujišťuji ho, že se budu tvářit, jako že jsem jeho darem potěšen. Ale ve skutečnosti nebudu.

Prosím, zkuste mě pochopit: všechno, po čem jsem kdy toužil, to už jsem buď dostal, nebo jsem si opatřil. Můj byt není sice malý, ale není ani velký. Velký je jen přisun nejružnějších věcí, které není kam uložit. A tak se potácím mezi haldami krabic, v nichž jsou uloženy předměty, které už jsem mnoho let (někdy i desítky) nespatriil. A když k tomu připočtu množství květin, kterým jsem při takových mimořádných událostech zahrnován, můj byt

pak připomíná krematorium, jen mezi ně zasadit foto Mistra v nejlepších létech, tak je mé rozpoložení lehce tristní.

Má představa o narozeninovém koncertu je asi taková:

Uspořádám ho jako dárek Suchý sobě. Zazpívám si v něm písničky, v nichž budou převládat ty, které jsem napsal pro někoho jiného, a pak mi přišlo líto, že jsem je napsal pro sebe.

Pak mě potěší, že nebude řečníka, který by vyzdvihoval mé zásluhy a zdůrazňoval, že jsem dobřej, což je ostatně všeobecně známo. Nevím totiž, jak se při tom mám tvářit.

Bude-li sál zaplněn přáteli, jejich účast bude tím nejlepším dárkem, jaký mi můžou dát, za předpokladu, že trpělivě vyslechnou ty mé zpěvy a nebudou během večera opouštět sál. A dají-li mně potleskem najevo, že se jim něco z toho, co jim budu nabízet, zalíbí, budu se cítit obdarován víc, než kdybych dostal rolls royce, jehož zavazadlový prostor by byl zaplněn eury.

A jestli mně bude divadlem předaná jedna růže, nejraději bílá, budu vědět, že i divadlo naplnilo obvyklou zvyklost a mé štěstí bude dovršeno.

To, co tu píšu, není póza, je to jen mé přání, a na vás divácích záleží, budete-li ho ignorovat, nebo jestli mu vyhovíte. Pokud nevyhovíte, budu mít pochopení pro to, že chcete dodržet svou vlastní představu, jak má taková sláva vypadat, a nebudu nevraživ.

S úctou Jiří Suchý
notorický neslavič